

Dan Puric:

“Am luptat pentru ce mi-am dorit”

- Mă imprimi deja ? E nenorocire !

- Prima întrebare ar fi una care pe mine mă obsedează. Ați intrat “din prima” la Institut ?

- N-am intrat “din prima”, am pierdut doi ani, am intrat în al treilea an... De aici se vede că am luptat pentru ce mi-am dorit.

- De unde sunteți originar ?

- De peste tot. Sunt o corcitură, așa... M-am născut la Buzău, dar am mai multe gene în tulpina mea de “puric”. Îmi pare rău că n-am putut profita de ocazie, s-o văd pe Brigitte Bardot (**n.n.**: interviul a fost realizat la Târgu Mureș, cu prilejul unui turneu al artistului, împreună cu soția și colaboratoarea sa, Carmen Ungureanu, partenera din **Toujours l'amour**), să mă fi așezat și eu pe un câine, să mă înfieze și pe mine, că poate aveam un statut mai bun decât cel pe care îl am. “B.B. pleacă la Paris cu puric” - ce ai fi zis de asta ?

- Dumneavoastră ați cam umblat prin străinătate...

- Am fost, dar pe post nu de puric, ci de artist.

- După ce ați terminat Institutul, unde ați lucrat ?

- Tot în străinătate, la Botoșani ! Trei ani. A fost momentul de iobăgie intelectuală. Extraordinar ! Am cunoscut oameni, spații...

- Ați jucat în *O vară cu Mara* pe atunci...

- Nu numai; am jucat în filme socialiste, deci n-am făcut disidență artistică. Am jucat comuniști, UTC-iști, și mi-am plătit și cotizația !

- Iar după cei trei ani de la Botoșani...

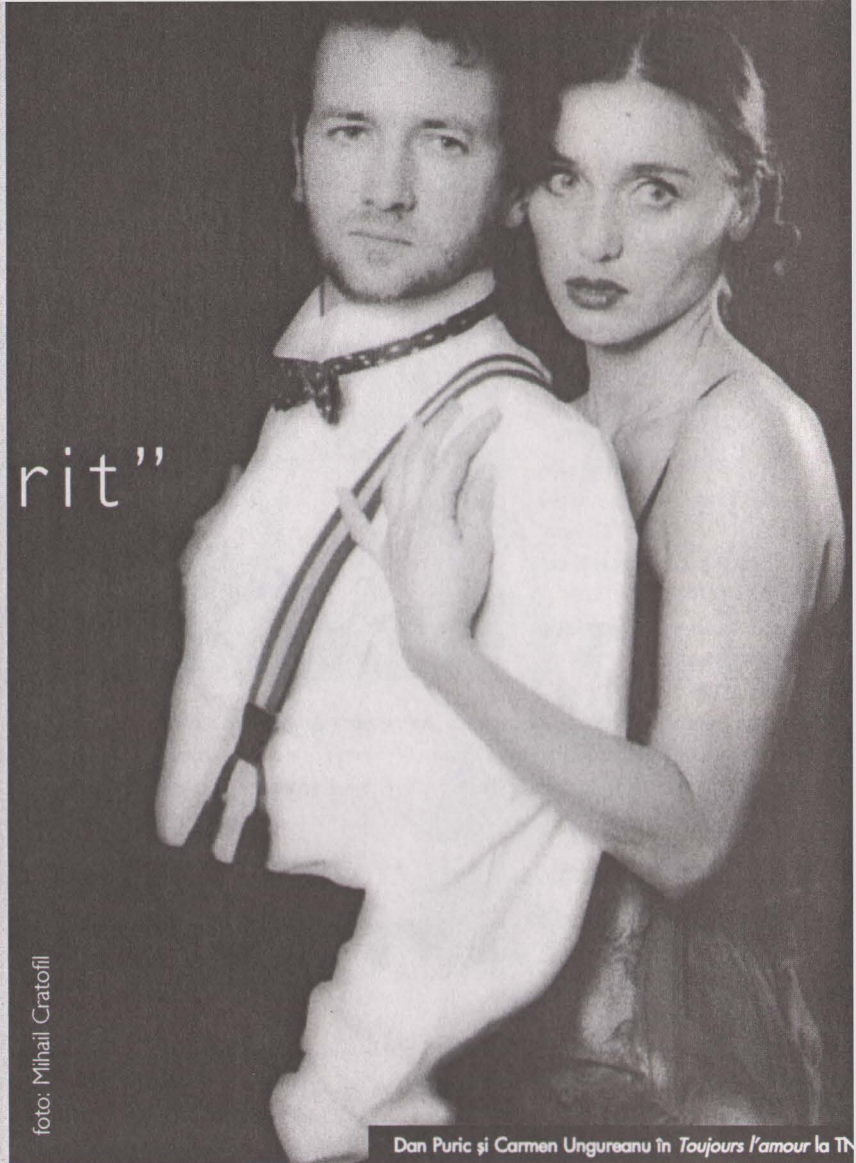

foto: Mihail Cratofil

Dan Puric și Carmen Ungureanu în *Toujours l'amour* la TV

- A urmat Bucureștiul. Din '88 până acum. Sper să dureze.

- La Național ați intrat prin concurs?

- Întâi m-a luat maestrul Beligan, fără concurs, dintr-un soi de afinitate. Era o modalitate extraordinară, cea veche, de a “culege” valorile. Mă văzuse într-un spectacol și i-a plăcut de mine. Pe urmă, când a venit Andrei Șerban și a dat concurs, ne-a pus pe toți la “selecție”, pentru că era interesat de o anumită distribuție, și am rămas de atunci în teatru.

- Îmi spuneți într-un interviu pe care vi l-am luat la Festivalul de Artă Medievală de la Sighișoara, acum câțiva ani, că sunteți dezamăgit de felul cum sunteți apreciat în România - dumneavoastră și, în general, arta pe care o practicați. Cum se face că v-ați schimbat ? Erați chiar foarte decis să plecați “afară”.

- Știi, ca să spui “ești dezamăgit că nu te apreciază ăștia” pare o chestie de orgoliu. Eu n-am avut o dezamăgire privată, a lui

Dan Puric. E dezastruos cum ne omorăm valorile. Avea dreptate Cioran când spunea că România e “țara fără consecințe”. Ce m-a determinat să mai rămân ? Faptul că am văzut România pierzându-și identitatea pe zi ce trece. Am zis că poate e mai bine să lupt aici pentru identitatea țării mele. Cât despre aprecierea mea, asta e o chestiune minoră. Au fost alții, mari, nu ca mine, un biet “puric”, care n-au fost apreciați. Și eu pentru ei sufăr !

- Totuși, v-ați evidențiat...

- ... prin nume !

... printr-un gen de teatru mai puțin cunoscut în țară: pantomima. Cum a fost contactul cu ea ?

- Asta este mai complicat. Pantomima s-a născut aici într-un mod cu totul și cu totul aparte. Eu am fost obligat, în clipa în care nu se mai putea vorbi - cuvântul era alienat și alienant -, să inventez un alt fel

de comunicare, ca să pot să spun ceea ce vreau, ceea ce simt. Și s-a născut, dacă vrei, acest soi de pantomimă, care nu e pantomimă clasică, ci o sinteză. Este, de fapt, un nou limbaj teatral.

- Bănuiesc că ai făcut studii speciale.

- Drăguț e că atunci când am luat un premiu în Elveția, la o conferință de presă s-a spus că "Domnul Puric a studiat pantomima la Viena", iar eu am spus: "Nu, am studiat-o la Botoșani și o predau la Viena". Ce studii să fac? Am învățat ceva pantomimă clasică de la profesoara Victoria Moldovan (care era din Târgu Mureș, a și murit aici). Era singura posesoare a limbajului clasic. Au pensionat-o din Institut pe motiv că era "nebună" - asta intră în codul genetic al populației din România! Pe urmă accesul la un limbaj teatral diferit mi l-a înlesnit Traian Ailenei, care era un biet profesor la o școală populară de artă, care făcea niște lecții de actorie demne de orice Academie de Teatru din lume și care mi-a spus: "Măi băiatule, dă-i drumul înainte, că ăștia o să-și dea seama după 15 ani ce faci tu!"

- "Ăștia" fiind oamenii de specialitate... Și uite că au trecut aproape 15 ani, și au început să-și dea seama. Publicul și-a dat seama de mult.

- În Institut ai făcut studii de dans?

- Nu. Dans am făcut acum, în ultima perioadă, din '90 încoace. L-am cunoscut pe maestrul Sandu Feier (Dumnezeu să-l ierte!), o mare valoare, un fel de Fred Astaire al României, care a murit ca și cum n-ar fi existat niciodată. Am învățat de la el step, cât am putut. Era profesor la Ecologic și venea la mine, la Teatrul Național, foarte trist, și-mi spunea: "Nu mai vine

nimeni să învețe dans"... Și am învățat, fiind un prost dansator - eu dansez așa, ca un chelner... -, în ultimii ani de la doamna maestru coregraf Malou Iosif. De la dumneaei am învățat totul în materie de dans, începând de la alfabet. Apoi am unit tot ce învățasem de la Sandu Feier cu ce-am învățat de la d-na Iosif, cu concepția dată de profesorul Traian Ailenei, cu harul comic căpătat de la Dem Rădulescu (profesorul meu de Actorie din Institut) și... merg înainte!

- Cum a fost întâlnirea cu Gigi Căciuleanu?

- E un om extrem de sensibil, are această calitate rar întâlnită, dar care, poate, îi definește cel mai bine pe români. Noi creăm artiști mari. Cred că sensibilitatea e însuși felul lui de a fi. A fost un fel de "coup de foudre". Mă văzuse în **Toujours l'amour**, i-am plăcut, am discutat ce o să facem și pe urmă ne-am văzut direct pe scena "Lumii dansului".

- Aveți ore la Institut?

- Nu, la Institutul Pedagogic Waldorf; țin niște ore de arta actorului pentru viitorii peda-

gogi Waldorf.

- În ce vă mai putem vedea la TNB?

- În **Omul care a văzut moartea**, în **De partea cui ești?**, în **Harvey**...

- Preferați comedia? În dramă nu v-am prea văzut...

- La Botoșani am făcut niște drame extraordinare. Și la propriu, și la figurat. Acolo m-am întâlnit cu Laurian Oniga, care m-a văzut acum și mi-a zis: "Ia uite, dom'le, au descoperit și ăștia, după 10 ani, că ești și actor de dramă!" Și în film am jucat dramă. Dar am "repetat" 8 ani de zile, la Național: am făcut figurație.

- Mai există "Pantomimia"?

- Trupa era "Pantomime", spectacolul de la Sighișoara era **Pantomimia**! Nu. Doar o parte din ea. Restul a luat calea pribegiei, bejeniei... a dezertat. S-au destrămat, săracii, n-au putut să reziste.

- Vă considerați un actor, un dansator sau un mim?

- Tu ce mă consideri?

- Un artist total.

- Bravo! Vezi să nu te audă "ăștia" !...

Carmen Ungureanu:

"Am plecat amândoi în larg, cu corabia"

- Cum v-ați întâlnit cu Dan Puric?

- A fost chiar un **coup de foudre**, cum a avut el cu Gigi Căciuleanu! L-am întâlnit acum zece ani, la Botoșani, pe când eram o "tânără fecioară", o "floare albastră..." El era stagiar

acolo. La un concurs de poezie, eu am intrat în sală, și s-a făcut tăcere... Am început să recit "Miorița": "Pe-un picior de plai, pe-o gură de rai...", și am făcut o pauză lungă, și toți au zis "Ce actriță genială, ce pauză!"... Și

